

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A.W., zastoupeného JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **25. 7. 2014, čj. 1825/DS/14-3,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2014, čj. 25504/OD/13-21/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny C a vydání řidičského průkazu se změnou bydliště, jelikož žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, čj. 1825/DS/14-3, Krajský úřad Karlovarského kraje odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary potvrdil.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“].

Ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která [mimo jiné] má na území České republiky obvyklé bydliště.

Mezi účastníky řízení je spor zejména o to, zda v daném případě bylo prokázáno splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu.

II. Žalobní body

Žalobce namítá, že žalovaný se sice zabývá podaným odvoláním, nikoliv však jeho obsahem, když zcela opomíjí předmět řízení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného vychází v převážném rozsahu pouze z rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary a k žalobcově argumentaci se vyjadřuje tak, že považuje za nesmyslnost se touto zabývat, přičemž ji hodnotí jako soupeření se správním orgánem či jako napadání správního orgánu, to vše místo toho, aby se zabýval obsahem odvolání. Žalovaný nepostupoval správně, když nerespektoval žalobcova skutková tvrzení podložená důkazními prostředky a ani nerespektoval jeho právní argumentaci uvedenou v odvolání. Žalovaný tak předmětnou právní záležitost posunuje do osobní roviny, což v žalobci vzbuzuje důvodné pochybnosti o objektivitě a nezájatosti žalovaného ve věci.

K osvědčení svého obvyklého bydliště v ČR žalobce správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu na území ČR, nájemní smlouvu, stvrzenky o úhradě nájmu, doklad o rodném čísle, platný řidičský průkaz, výpis z živnostenského rejstříku a čestné prohlášení. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že v Karlových Varech pobývá jak z důvodů osobních vazeb, tedy nájmu bytu, který zde užívá a hradí za užívání nájemné, tak z důvodu výkonu práce OSVČ. Je tudíž i zcela pochopitelné, že se do Karlových Varů pravidelně vrací a že na adrese Dobrovského 137/17 má své obvyklé bydliště v ČR. Správní orgány své zpochybnění předložených důkazů řádně a zevrubně neodůvodnily a neuvedly k tomu odpovídající objektivní a zejména zákonné důvody. Není možné předložené důkazy odmítnout s tím, že zmocněnec a vystavitel potvrzení o úhradě nájemného v jedné osobě představuje skupinu lidí shodných zájmů. Ze zákona vyplývá, že zájmy zmocněnce nemohou být odlišné od zájmů zmocněné osoby, jinak by tento nemohl zmocnění vykonávat právě pro kolizi zájmů. Zpochybňování žalobcem předložených důkazů proto, že jej v řízení před správním orgánem zastupovala taková osoba, není na místě. V hodnocení předložených důkazů žalovaným se tak projevují prvky svévole. Není totiž možné předložené důkazy odmítnout s odůvodněním, že neprokazují plnění podmínky obvyklého bydliště, aniž by tento svůj závěr správní orgán podrobně zdůvodnil. Měl-li správní orgán za to, že žalobce má svoji žádost doplnit dalšími důkazy, pak mu měl ve smyslu ust. § 4 správního řádu poskytnout přiměřené poučení. Vzhledem k charakteru požadavku správního orgánu a vzhledem k tomu, že žalobce je cizinec, je nepochybné, že podmínky pro takové poučení splňuje. O nesprávném hodnocení důkazů žalovaným svědčí také jeho závěry vyvozené z důkazů, které si správní orgán prvního stupně opatřil sám, tj. zprávy ze SRN a zprávy o žalobcově dohledání v místě bydliště. Je-li zákonným požadavkem doložit k žádosti čestné prohlášení o tom, že cizinci nebyl jiným členským státem uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových

vozidel a že mu řidičské oprávnění nebylo pozastaveno nebo odejmuto, pak správní orgán neměl bez jakéhokoli objektivně podloženého zjištění důvod obsah žalobcova čestného prohlášení ověřovat. Skutečnost, že – jak žalovaný uvádí – „žadatel má trvalý pobyt na území SRN, se nabízí pochybnost, nebylo-li mu řidičské oprávnění již uděleno v SRN“, není důvodem pro zpochybňování a prověřování žalobcova prohlášení. Takový přístup správního orgánu je projevem jeho nemístné podezřavosti a neobjektivnosti, když žalobce je držitelem řidičského oprávnění a řidičský průkaz mu byl v ČR vydán již v roce 2006. Ze sdělení města Kuchen, že žalobce má v onom městě „přihlášené své výhradní bydliště“, nelze dospět k závěru, že jeho „přechodný pobyt na území ČR je fiktivní“, jak dovozuje žalovaný ve svém rozhodnutí. Z pobytových kontrol rozhodně nelze dovodit závěr o tom, že se žalobce v bydlišti nezdržuje a že je neužívá, jak činí žalovaný. Zjištění této kontroly totiž bylo takové, že žalobce sice nebyl osobně zastížen doma, ale od další osoby se pobytová kontrola dozvěděla, že v domě bydlí a že v současné době je mimo, ale že se v bytě zdržuje a že byt užívá. Je pochopitelné, že se musí pohybovat i mimo byt, tak jako každý. Důležité je, že se do bytu jako do svého bydliště pravidelně vrací a tedy – slovy zákona – zde má své obvyklé bydliště v ČR. Dovožovat ze skutečnosti, že žalobce nebyl fakticky v rámci jedné pobytové kontroly zastížen doma, že se na uváděné adrese nezdržuje a tudíž neprokazuje své obvyklé bydliště, je chybné. Pan M., na kterého je ve zprávě o pobytové kontrole a napadeném rozhodnutí odkazováno, žalobci sdělil, že si nepamatuje, že by mu z cizinecké policie v jeho záležitosti někdo telefonoval, ale ví zcela bezpečně, že ve dvou případech osobně hovořil s policisty z cizinecké policie. V jednom případě se jej měli dotazovat na osobu, o které nikdy neslyšel, a podruhé pak na žalobce. Pan M. poskytl informaci o tom, že žalobce v domě bydlí, a policistům dokonce nabídl, že jim ukáže jeho pokoj a že jej i zkontaktuje telefonicky. Obě nabídky pobytová kontrola odmítla s tím, že žalobce potřebují osobně. Pan M. jako nepravdivé odmítl tvrzení uvedené ve zprávě, že by kontrole řekl, že žalobce je v SRN. Obě zmiňované pobytové kontroly byly uskutečněny ve všední den v dopoledních hodinách. Je tedy pochopitelné, že úspěšnost takových kontrol musí být minimální, neboť samozřejmě se žalobce v tento čas zabývá svou prací mimo bydliště. Domovní zvonek a poštovní schránka jsou umístěny na brance. Není možné, aby si toho pobytová kontrola nevšimla. Ostatně korespondence v této věci je doručována na tuto adresu. Zde je žalobci doručována i jiná pošta. K důkazu přikládá kopii dopisní obálky společnosti NationalPen a kopii dopisu společnosti Google ČR.

Jestliže byl žalobce způsobilý k tomu, aby byl přijat k výuce a aby byl připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti, musel mít obvyklé bydliště v ČR. Není možné, aby při nezměněných svých osobních poměrech nebyl způsobilý k udělení řidičského oprávnění. Pokud by totiž nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, nemohl by být přijat k výuce a ani by nemohl být správním orgánem prvního stupně připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti [§ 13 odst. 1 písm. e) a § 33 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel]. Jestliže v roce 2006 a posléze i v roce 2013 splňoval veškeré zákonné podmínky k tomu, aby byl přijat k výuce a výcviku řidiče a aby byl připuštěn k provedení zkoušky odborné způsobilosti a bylo mu uděleno řidičské oprávnění, pak po té, co jen změnil bydliště, mu nemůže být odepřeno vydání řidičského oprávnění skupiny C s vydáním nového řidičského průkazu postihující změny zaznamenávaných údajů. Kontinuita rozhodování správního orgánu a legitimního právního očekávání musí být zachována.

Žalobce jednoznačně splňuje všechny podmínky uvedené v žalovaném citovaných rozsudcích Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu a v čl. 9 směrnice Rady č. 91/439/EHS, resp. v čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES, o řidičských průkazech, které vykládají pojem obvyklé bydliště. V tomto směru žalobce dále poukazuje na rozsudek Evropského soudního dvora (druhého senátu) ve věci C - 467/10 v řízení SRN proti B.A. (zejména odstavec 76 tohoto rozsudku).

Skutkové závěry, ke kterým správní orgány dospěly, jsou výsledkem nesprávné aplikace právní normy a nesprávného hodnocení důkazů. Odůvodnění rozhodnutí je fakticky nepřekoumatelné, neboť nerespektuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci a žalovaný se řádně nevypořádal s odvoláním.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K obsahu žaloby se Krajský úřad Karlovarského kraje vyjádřil tak, že při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy měl žalobce možnost nepochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území ČR množstvím jím navržených důkazů. Žalobci se nepodařilo prokázat tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území ČR. Z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný polemiky žalobce o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR postačuje předložení vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území ČR za liché. Namísto zákonem dané součinnosti a povinnosti označit důkazy na podporu svého tvrzení vede žalobce spor se správními orgány o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se okamžitého vydání řidičského průkazu ČR bez prokazatelného splnění podmínky „mít obvyklé bydliště na území ČR“. Skutečnost, kdy žalobce setrvává na nesprávném právním názoru o tom, že k prokázání obvyklého bydliště na území ČR postačuje předložit některou z příkladně uvedených listin v zákoně o silničním provozu, jakožto důkazu o splnění podmínky obvyklého bydliště „pro udělení řidičského oprávnění vydáním“ řidičského průkazu ČR, kdy výzvu správního orgánu prvního stupně rozporoval, na povinnou spolupráci ve smyslu označení důkazních prostředků na podporu svého tvrzení o obvyklém bydlišti na území ČR reagoval negativně, potvrzují nejen rozsudky Krajského soudu v Plzni (viz např. rozsudek ze dne 31. 7. 2014, sp. zn. 57A 96/2013), ale rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68, bod 12. Ostatní námitky žalobce považuje žalovaný za liché, mylné a bezpředmětné.

Tvrzení žalobce o posouvání předmětné právní záležitosti do osobní roviny považuje žalovaný za absurdní, když právě ze strany žalobce byl vyvíjen atak na konkrétní úředně oprávněné osoby, kdy právě jím, respektive jeho původním zmocněncem, je posouvána projednávaná věc do roviny adresně osobní a útočné. K diferencovanému přístupu žalovaného k důkazům, které si správní orgán prvního stupně sám opatřil, a k tomu, že informace ze SRN nevylučuje existenci žalobcova obvyklého bydliště na území ČR, žalovaný uvádí: nic takového, že informace ze SRN vylučuje existenci žalobcova obvyklého bydliště na území ČR, žalovaný ani správní orgán prvního stupně netvrdil, ani netvrdí, avšak okolnosti podané žádosti ve svém souhrnu s informacemi ze SRN svědčí o opaku žalobcem tvrzené skutečnosti.

Výzva správního orgánu prvního stupně k doplnění podané žádosti včetně odstranění nedostatků ve smyslu prokázání osobních vazeb k deklarovanému přechodnému pobytu na území ČR byla dostatečná, jasná a přesná. Žalobce přistoupil k výzvě tak, že podal odvolání a rozporoval ji, respektive vedl spor se správním orgánem prvního stupně o zákonnosti postupu správního orgánu. Účinnou spolupráci se správním orgánem prvního stupně nevyvíjel. Žalovaný odmítá žalobcem tvrzené prvky svévole. Nelze je v řízení spatřovat, ani nalézt. Postoj žalobce ke spolupráci se správním orgánem prvního stupně ve smyslu prokázání obvyklého zdržování se na adrese úředně evidovaného přechodného pobytu na území ČR je negativní, odmítavý až útočný. Ze spisu je zřejmé, že žádost ve smyslu výzvy doplněna nebyla. Prokázání osobních vazeb k území ČR a adrese přechodného pobytu na území ČR coby obvyklému bydlišti tak, jak je dáno ustanovením § 82 odst. 1 písm. d) ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, nebylo realizováno. Ke skutečnosti bránící žádosti vyhovět, žalovaný uvádí: kromě zákona o silničním provozu vychází žalovaný z ustanovení správního řádu, kdy je procesní povinnost účastníků řízení o žádosti označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení „silnější“. Z povahy věci ani nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti o rozšíření řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR. Doplněné podklady nelze považovat za důkazní prostředky, které by ve svém souhrnu vyvrátily více než důvodnou pochybnost (hraničící s jistotou), že se žalobce na adrese povoleného přechodného pobytu na území ČR obvykle a skutečně nezdržuje. Žalovaný vycházel z úřední činnosti jemu známé skutečnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti známé z úřední činnosti nedokazují, posoudil okolnosti podané žádosti za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy. Žalovaný setrvává na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu, respektive žalobce nenavrhl jiný důkazní prostředek nebo takové důkazní prostředky, které by ve svém souhrnu skutečnost o jím tvrzeném obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly. Tento fakt posoudil žalovaný jako existenci skutkové povahy, která neumožňuje žádosti vyhovět, když žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně reagoval velmi negativně a důvodné pochybnosti o splnění podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR nevyvrátil a je nadále přesvědčen o dostatečnosti předložených listinných podkladů pro udělení rozšířeného řidičského oprávnění vydáním nového řidičského průkazu ČR.

Žalovaný je přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) a s vydáním nového řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k odpovědnosti za rozšíření řidičského oprávnění vydáním nového řidičského průkazu ČR, bezpředmětná. Rovněž tak poukazování žalobce na evidentní písařskou chybu v textu žádosti správního orgánu prvního stupně o prověření pobytové kontroly jiné osoby, když je v nadpisu předmětného dopisu tučně vypsáno správné jméno žalobce, považuje žalovaný za bezpředmětnou poznámku. Podle čl. 7 bodu 1 Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech, řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům ... b) kteří mají obvyklé

bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce (vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby) na území ČR navrženy, ani předloženy nebyly.

IV. Vlastní argumentace soudu

IV.1 Postup správních orgánů

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek.

V daném případě má soud za to, že ze zmíněného celku jsou seznatelné důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, i informace o tom, jak se odvolací správní orgán vypořádal s důvody uvedenými v odvolání žalobce. Z uvedeného celku je naprosto zřejmé, z jakého důvodu byla žalobcova žádost zamítnuta. Správní orgány se vyjádřily k tomu, jakými úvahami se řídily při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, tj. jak nahlížely na jejich důvěryhodnost a zejména kompletnost (jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč). Jsou zde uvedeny konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Odvolací správní orgán podrobně zdůvodnil, proč neakceptoval námitky uvedené v podaném odvolání. Rozhodnutí byla odůvodněna jasně, určitě a srozumitelně. Odůvodnění rozhodnutí tak splňují také nároky na jejich přesvědčivost.

Podle názoru soudu tak správní orgány dostaly smyslu požadavků tohoto dnes již klasického judikátu: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný pod č. 27 v příloze časopisu Správní právo, rok 1994, ročník 2, částka 2, s. 90/XXVIII až 93/XXXI).

Z těchto důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela opomíjí předmět řízení, že se nevyrovnal s žalobcem předloženými důkazními prostředky a jeho argumentaci uvedenou v odvolání a že posunul předmětnou právní záležitost do osobní roviny. Správní orgány nezatížily svá rozhodnutí nesprávnou aplikací právní normy či nesprávným hodnocením důkazů. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů netrpí podle názoru soudu nedostačujícím odůvodněním, a proto není důvodu je rušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V dalším se odkazuje přímo na odůvodnění rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 29. 5. 2014, čj. 25504/OD/13-21/Rsz, a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 25. 7. 2014, čj. 1825/DS/14-3.

IV.2 Obvyklé bydliště na území České republiky

IV.2.1 Výzva k odstranění vad žádosti

Dne 30. 12. 2013 pod čj. 25504/OD/13/Rsz. Magistrát města Karlovy Vary vyzval žalobce k doplnění žádosti o vydání řidičského průkazu s udělením ŘO skupiny C a změnou bydliště o prokázání osobních vazeb k místu bydliště na území České republiky s tím, že jednou z podmínek pro udělení ŘO je v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu obvyklé bydliště žadatele na území České republiky. Nato se ve výzvě cituje definice pojmu obvyklé bydliště na území ČR stanovená v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a současně se uvádí, že i Směrnice č. 2006/126/ES stanoví pojem „obvyklého bydliště“ shodně se zákonem o silničním provozu. Směrnice v čl. 12 stanoví, že pro účely této směrnice se „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. V závěru výzvy se zdůrazňuje, že definice obvyklého bydliště není postavena na prioritním prokazování pracovních vazeb, ale na osobních vazbách žadatelů.

Na rozdíl od žalobce má soud za to, že z uvedené výzvy je dostatečně zřejmé, ohledně jakých skutečností a z jakého důvodu má žadatel předestřít správnímu orgánu tvrzení a předložit či alespoň označit vhodné důkazní prostředky. Ze správních spisů pak lze dovodit, že žalobcovo nevyhovění citované výzvě padá na vrub ne její nenáležitě dikci či formě, nýbrž jeho pevnému přesvědčení, že doklady, které již předložil, plně dostačují ke kladnému vyřízení předmětné žádosti (viz zejména jeho odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 12. 2013, čj. 25504/OD/13/Rsz., o přerušení řízení).

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Jelikož žalobce byl již v řízení před správním orgánem prvního stupně zastoupen osobou, která se k problematice řidičských průkazů cizinců velice podrobně vyjadřovala, nelze podle názoru soudu v tom, že správní orgán prvního stupně *výslovně* neuvedl, co je pro něho akceptovatelné ve vztahu k prokázání obvyklého bydliště, spatřovat žádné pochybení, natož takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

IV.2.2 Prokázání obvyklého bydliště

V § 52 správního řádu se praví: Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení [*věta první*]. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci [*věta druhá*].

Soud má za to, že povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 věty první tohoto zákona zatěžuje účastníka řízení zejména tehdy, žádá-li o přiznání určitého oprávnění. V takových případech má správní orgán povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 věty druhé uvedeného zákona především proto, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Uvedená interpretace není podle názoru soudu v rozporu ani s § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zákonodárce u této základní zásady činnosti správních orgánů použil dikci ne „postupuje správní orgán tak, aby *zjistil* stav věci“, nýbrž „postupuje správní orgán tak, aby *byl zjištěn* stav věci“, z čehož se dá usuzovat na to, že v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá tohoto zákona), zatímco v řízeních, v nichž má být na žádost přiznáno oprávnění, je správní orgán sice rovněž povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první uvedeného zákona), ale okolnosti důležité pro ochranu soukromého zájmu žadatele mohou být zjišťovány tak, že žadatel je – neučinil-li tak už v žádosti – správním orgánem vyzván, aby takovéto okolnosti tvrdil a na podporu svých tvrzení označil či předložil příslušné důkazy. Zde je na místě připomenout také ust. § 50 odst. 2 věty třetí správního řádu, podle něhož nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Jednou z podmínek udělení řidičského oprávnění osobě, která nemá na území České republiky trvalý pobyt, je, že prokáže, že na našem území je místo, kde tato osoba buď pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu stanovených činností na území České republiky [§ 2 písm. hh) bod 1 zákona o silničním provozu], nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává stanovenou činnost v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou [§ 2 písm. hh) bod 2 téhož zákona]. Jelikož osobními vazbami se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, je zřejmé, že jde o skutečnosti, povědomosti o níž disponuje především žadatel o udělení řidičského oprávnění. K pobývání na místě nebo k pobývání a vracení se na toto místo musí nadto docházet po delší dobu, která pro bod 1 činí „alespoň 185 dnů v kalendářním roce“ a pro bod 2 je vymezena znaky „pravidelně“ a „není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou“, a proto k prokázání této podmínky nemusí postačovat listiny, které lze získat v rozmezí několika dní nebo týdnů a to ještě často prostřednictvím zástupce. Soud tu nemůže akceptovat představu, že předloží-li žadatel jednu či více takovýchto listin, musí mu být řidičské oprávnění uděleno a jestliže tak správní orgán neučiní (z důvodů, které jsou v souladu se zákonem a které v odůvodnění rozhodnutí vyjeví), musí každé tvrzení žadatele dopodrobna vyvracet. Tady žádný přesun břemene tvrzení a důkazního břemene nenastává: žadatel je nadále povinen tvrdit a prokazovat hlavně okolnosti svědčící o jeho osobních vazbách, správní orgán je nadále povinen zjišťovat okolnosti

důležité pro ochranu veřejného zájmu (a pro posouzení daného případu). Nesplní-li žadatel své povinnosti, zpravidla to bude mít za následek nevyhovění jeho žádosti.

K prokázání obvyklého bydliště v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29. 5. 2014, čj. 25504/OD/13-21/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary mj. uvedl, že nepopírá skutečnost, že žadateli byl povolen přechodný pobyt na území ČR, nicméně doložené dokumenty dle správního orgánu dostatečně neprokazují plnění podmínky obvyklého bydliště v souladu s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Při pobytové kontrole na Dobrovského 137/17, Karlovy Vary, nebyl nikdo zastižen a není zde ani označena provozovna, ve které by měl, dle doloženého výpisu z živnostenského rejstříku, žadatel podnikat. Skutečnost, že jediným důkazem toho, že se žadatel zdržuje na jím uvedené adrese, je jeho jméno na domovním zvonku, nepovažuje správní orgán za prokázání obvyklého bydliště na území ČR. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací (tato skutečnost je podpořena sdělením získaným prostřednictvím Ministerstva dopravy ČR, kde je uvedeno, že žadatel má v SRN trvalý pobyt).

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014, čj. 1825/DS/14-3, žalovaný správní orgán k této záležitosti mj. konstatoval, že je přesvědčen, že odvolateli nic nebrání v tom prokázat osobní vazby k území ČR, pokud je zde skutečně má, tak, jak stanoví zákon o silničním provozu spolu se směrnicí EU o řidičských průkazech. Povinnost prokázání obvyklého bydliště odvolatele na území ČR ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu (nemá-li odvolatel na území ČR trvalý pobyt) a doložení nebo navržení dalších důkazů svědčících o osobních vazbách a obvyklém zdržování se na místě s adresou přechodného pobytu na území ČR je odvolateli dána ze zákona. Přesto na výzvu správního orgánu I. stupně reaguje odmítavě až obstrukčně a takové důkazní prostředky, které by obvyklé bydliště na území ČR ve svém souhrnu dokazovaly, nenavrhuje. Nadále trvá na vlastním posouzení splnění podmínky obvyklého bydliště a je přesvědčen, že předložením potvrzení o přechodném pobytu na území ČR bez dalšího splnil podmínku obvyklého bydliště na území ČR.

Soud může v souladu se svou praxí postup správních orgánů jen aprobovat. Stanovisko, ke kterému v obdobných věcech došel zdejší soud, zaujal také např. Krajský soud v Ústí nad Labem: *„Termín „přechodný pobyt“ obsažený v § 82 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném k 6. 9. 2010) je nutno interpretovat v souladu s legislativní zkratkou v § 2 písm. hh) téhož zákona, která jej pro účely citovaného zákona rozšiřuje o další kvalitu spočívající v délce trvání přechodného pobytu na území České republiky. Jako osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, je tedy nutno pro účely tohoto zákona chápat ty osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, který trvá alespoň 185 dnů, nebo osoby, které se na území České republiky připravují na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců.“* (rozsudek ze dne 13. 3. 2013, čj. 15 A 132/2010-81, k dispozici na www.nssoud.cz).

Uvedené názory krajských soudů byly – byť ve vztahu k předchozí právní úpravě – aprobovány i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68 (k dispozici na www.nssoud.cz):

„[12] ... Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. ...

[14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. ... Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přiléhavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobitelné argumentací krajského soudu otřást.

[17] Na popsanych závěrech nemůže nic změnit ani novelizace zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb. ...“.

Nověji lze poukázat také na tento právní názor Nejvyššího správního soudu: „„Doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“ ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.“.

IV.2.3 Potvrzení o přechodném pobytu

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o řidičské oprávnění přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Citované zákonné ustanovení by zřejmě izolovaně mohlo být vykládáno i tak, že jako doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele by stačilo např. potvrzení o přechodném pobytu, vezme-li se však v úvahu kontext zákona o silničním provozu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dojde se bez větších problémů k závěru podstatně odlišnému.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo

2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda potvrzením o přechodném pobytu lze prokázat skutečnosti stanovené v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Podle § 87a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky Ministerstvo vnitra vydá občanu Evropské unie na jeho žádost potvrzení o přechodném pobytu na území, pokud občan Evropské unie *a)* hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a *b)* neohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 téhož zákona Ministerstvo vnitra žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže *a)* žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, *b)* je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, *c)* je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vydávání potvrzení o přechodném pobytu na našem území je značně formalizovaný postup, kdy se vyhoví každému občanu Evropské unie, který hodlá v České republice pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a u něhož nebyly zjištěny negativní podmínky stanovené v § 87a odst. 1 písm. b), resp. v 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jiné skutečnosti zde Ministerstvo vnitra nezjišťuje a tudíž ani neosvědčuje, ani nepotvrzuje. Z řečeného plyne, že potvrzení o přechodném pobytu sice prokazuje adresu místa hlášeného pobytu cizince na našem území (§ 87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky), ale nemůže neprokazovat, že fyzická osoba na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb stanoveného druhu nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací.

Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky proto není samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že určité místo na našem území je obvyklým bydlištěm cizince na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu [§ 2 písm. hh)].

IV.2.4 Nájemní smlouva a výpis z živnostenského rejstříku

V žalobě poukazuje žalobce na to, že správnímu orgánu předložil také nájemní smlouvu a výpis z živnostenského rejstříku. Ve správním spise se opravdu nachází jednak smlouva uzavřená dne 12. 6. 2013 mezi Fatimou Magomedovou jako pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem o nájmu jednoho pokoje v rodinném domě na adrese ..., a jednak výpis z živnostenského rejstříku vydaný Magistrátem města Karlovy Vary dne 11. 11. 2013 pod čj. ŽÚ/U13104/2013/Bas s datem vzniku oprávnění: 11. 11. 2013.

K tomu soud konstatuje, že uvedené listiny dokládají vznik určitých (subjektivních) práv, ne však to, že tato oprávnění byla skutečně naplňována či naplněna. Nájemní smlouva tedy není sama o sobě dostatečným důkazem, že osoba uvedená jako nájemce předmětnou nemovitost užívá a jak dlouho ji užívá, a výpis z živnostenského rejstříku není sám o sobě dostatečným důkazem, že osoba tam uvedená na našem území podniká a jak dlouho tu podniká. Ve sporných případech k tomu musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí (např. další listiny či výpovědi svědků). Takovým hodnověrným podkladem ovšem nejsou dodatečně předložené stvrzenky o úhradách nájemného, protože i kdyby nebudily pochybnosti, které vyjádřil správní orgán, maximálně by svědčily o platbách za nájem, nikoli o skutečném užívání bytu právě žalobcem. Ze správního spisu není patrné, že by dopisní obálka společnosti NationalPen a dopis společnosti Google ČR byly předloženy již při řízení před správními orgány; proto správní orgány k nim stanovisko nezaujaly a soud se k nim může vyjádřit jen v tom smyslu, že jde o písemnosti adresované žalobci na jeho karlovarskou adresu, k níž se odesílatelé nějakým způsobem dostali; prvá z těchto zásilek je přitom neznámého obsahu a neznámého časového určení. Na učiněných skutkových zjištěních se tím nic nemění.

IV.2.5 Podklady opatřené správním orgánem

Magistrát města Karlovy Vary požádal o stanovisko příslušných orgánů SRN z důvodu prověření, zda nedošlo u žadatele k odejmutí, pozbytí a případně pozastavení řídičských oprávnění, a rovněž z důvodu získání informací k pobytu a osobním vazbám žadatele. Při opatrování podkladů pro rozhodnutí má správní orgán vcelku široce koncipovaná oprávnění, resp. povinnosti (zejména § 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Soud nemá za to, že by správní orgán prvního stupně vyžádáním informací ze SRN porušil zákon. Magistrát města Karlovy Vary dále požádal o provedení pobytové kontroly na adrese Karlovy Vary, Dobrovského 137/17. Nato součást Policie ČR odpověděla, že pobytová kontrola byla provedena ve dnech 6. 1. a 10. 1. 2014: na uvedené adrese se nachází rodinný dům se zahradou. Zvonek ani schránka nebyly nalezeny. Ani při jedné z kontrol nebyl na místě nikdo zastižen. Dne 10. 1. 2014 byl telefonicky kontaktován druh majitelky nemovitosti K.M., který sdělil, že žalobce na předmětné adrese bydlí, ale v současné době je v Německu. Pan Magomedov nevěděl, kdy se žalobce vrátí. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil správním orgánům dostatečná tvrzení a průkazné doklady o obvyklém bydlišti na našem území (tj. ke svým osobním vazbám), nelze podle názoru soudu správním orgánům nikterak vytýkat, jestliže uvedené jimi samými získané údaje vyhodnotily jako komplementární k závěru o neprokázání stěžejní podmínky obvyklého bydliště žadatelem.

IV.2.6 Volné hodnocení důkazů

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Ohledně této zásady (volného hodnocení důkazů) se Vrchní soud v Praze vyjádřil – ještě za účinnosti správního řádu z roku 1967 – takto: „*Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 spr. ř.) teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. Jestliže se však rozpory odstranit nepodaří, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení přichýlil a které důkazy odmítl a proč.*“ [rozsudek ze dne 25. 2. 1997, čj. 6 A 139/94-17, publikovaný v Soudní judikatuře ve věcech správních, roč. 1, č. 12, s. 362-366].

Na zásadu volného hodnocení důkazů tedy úzce navazuje povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění [rozhodnutí] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

K tomu soud konstatuje, že v daném případě se správní orgány s žalobcem předloženými listinami vyrovnaly dostatečně jasně, určitě a srozumitelně. Z odůvodnění jejich rozhodnutí, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek, jsou patrné úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. z jakých – pro soud akceptovatelných – důvodů je neměly bez dalšího za průkazné. V dalším se opět odkazuje přímo na odůvodnění rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 29. 5. 2014, čj. 25504/OD/13-21/Rsz, a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 25. 7. 2014, čj. 1825/DS/14-3.

Z důvodů uvedených výše se tedy zdejší soud neztotožňuje s přesvědčením žalobce, že prokázal existenci obvyklého bydliště na území ČR.

IV.3 Zákon č. 247/2000 Sb.

Žalobce se dovolává zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů.

K tomu soud uvádí, že podle § 13 odst. 1 tohoto zákona výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která e) splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon^{2a)} [poznámka ^{2a)} odkazuje na zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 13 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb. skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm.

e) dokládá žadatel čestným prohlášením. Podle § 25 věty první a druhé tohoto zákona je provozovatel autoškoly povinen před zahájením výuky nebo výcviku zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny provozovatele autoškoly seznam žadatelů o řidičská oprávnění zařazených do výuky a výcviku. V seznamu uvede jméno a příjmení žadatele, jeho datum narození, adresu, číslo řidičského průkazu, pokud jej vlastní, druh výuky a výcviku a skupiny vozidel, pro které budou výuka a výcvik žadatelů prováděny, adresu učeben, kde bude prováděna výuka, seznam cvičných vozidel, na kterých bude prováděn výcvik, a den zahájení výcviku. Podle § 32 odst. 2 uvedeného zákona provozovatel autoškoly je povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce. Příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností podle místa provozovny provozovatele autoškoly. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností neprodleně písemně sdělí žadateli prostřednictvím autoškoly místo, datum a čas konání zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, popřípadě opakované zkoušky. Obecní úřad obce s rozšířenou působností zařadí žadatele ke zkoušce z odborné způsobilosti, popřípadě opakované zkoušce tak, aby byla zahájena nejpozději do 15 dnů po obdržení žádosti provozovatele autoškoly o přihlášení ke zkoušce, a bude dbát, aby požadavek autoškoly byl uspokojen v jednom termínu.

Z citovaných ustanovení plyne, že obecní úřad obce s rozšířenou působností dostává o žadateli výše uvedené údaje a zařazuje jej ke zkoušce z odborné způsobilosti. Nikterak však z nich nevyplývá, že by tento úřad byl při postupu v intencích zákona č. 247/2000 Sb. oprávněn či povinen zabývat se otázkou, zda žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Není tu tedy založena žalobcem požadovaná kontinuita správního rozhodování a právního očekávání. Může tudíž dojít k tomu, že žadatel je přijat k výuce a výcviku a zařazen k odborné zkoušce v rámci zákona č. 247/2000 Sb., ale následně mu v řízení podle zákona o silničním provozu není uděleno řidičské oprávnění, resp. jeho žádost o udělení řidičského oprávnění je zamítnuta.

Rovněž správní praxi lze za stanovených podmínek změnit. V daném případě zpřísnění praxe zaštitila opakovaným zdůrazňováním požadavku omezování tzv. řidičákové turistiky zejména důvodová zpráva k vládnímu návrhu novely zákona o silničním provozu provedené s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 297/2011 Sb. [viz Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období, 2010 – 2013, sněmovní tisk 300/0, část č. 1/2].

IV.4 Ostatní námítky

K ostatním námítkám žalobce se soud vyjadřuje na té úrovni konkrétnosti, v jaké byly v podané žalobě prezentovány. Podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí nesvědčí o tom, že by se žalovaný nezabýval skutečným obsahem žalobcova odvolání. Soud nemá za to, že by žalobce (jednoznačně) splňoval (všechny) podmínky uvedené v čl. 9 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech, resp. v čl. 12

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech. Na rozdíl od žalobce soud nepokládá za pro přezkoumávanou věc přílehlavý rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10, neboť žalobcova žádost o udělení řidičského oprávnění nebyla českými orgány zamítnuta proto, že na území Německa by žadatel musel projít lékařsko-psychologickým vyšetřením. Soud v rozsahu, v jakém na základě žaloby přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, nedošel k závěru, že v předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci a že se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním žalobce.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však pro případ úspěchu ve věci práva na náhradu nákladů řízení před soudem vzdal, a proto soud rozhodl, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. září 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková